

τέλους ὁ φιλολογικὸς σκοπὸς ὑπερενίκησε καὶ διάφορα συγγράμματα, τέως ἄγνωστα ὑπάρχοντα, ἐκδοθέντα παρὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀνεβίβασαν τὸν σύλλογον αὐτὸν εἰς ὕψιστον βαθμὸν τιμῆς.

Ἡ ἐλάμην παρεκτείνει πολὺ τὸν λόγον, ἂν ἐμνημονεύαμεν ὅλους τοὺς συλλόγους τοὺς ἔχοντας σκοπὸν τὴν πρὸς κοινὸν ὄφελος δημοσίευσιν βιβλίων· περὶ τούτων ὑπάρχει ἴδιον συγγραμμα τοῦ Χουμίου, διδάκτορος τῆς θεολογίας, ἐπιγραφόμενον «Αἱ σοφαὶ ἐταιρίαι καὶ οἱ φιλολογικοὶ σύλλογοι τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἥτοι λεπτομερὲς ἐκθεσις τῆς ἀρχῆς, τῆς ἱστορίας, τοῦ σκοποῦ, τῶν δημοσιεύσεων, ὑπομνημάτων, ἐποχῶν καὶ τόπων τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν.» Ἐκτὸς τῶν συλλόγων τούτων ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἑτεροί, ἀντικείμενον ἔχοντες συμφέροντα τοπικά, ὡς ὁ σύλλογος Γέθαμ, σκοπὸν ἔχων τὴν ἱστορίαν τῶν κομητειῶν τοῦ Σέστερ καὶ τῆς Λαγκεστρίας, ὁ ἀρχαιολογικὸς σύλλογος τῆς ἱρλανδίας, ἀσχολούμενος περὶ τὰς κελτικὰς ἀρχαιοτήτας, οἱ τῆς Σποτισβόδης καὶ Βοδρόδης, ἀντικείμενον ἔχοντες γαιολογικὰ ζητήματα, καὶ πλεῖστοι παραπλήσιοι ἄλλοι.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μεσοβασιλείας ἐν Ἑλλάδι, ἐνθυμούμεθα πάντες, ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνέστησαν διάφοροι σύλλογοι, ἀλλ' ἐπειδὴ πάντες περιστρέφοντο περὶ τὴν πολιτικὴν, τὴν ἰδιοτελῆ ὅμως καὶ κοῦφον, γελωιδῶς ἐναυάγησαν. Διὰ τὴν ἄρα νὰ μὴ ὑπάρχη καὶ ἐνταῦθα εἰς σύλλογος, ὅστις σκοπὸν νὰ ἔχη τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, τὰς φιλολογικὰς, ἐπιστημονικὰς, βιομηχανικὰς ἢ γεωργικὰς συζητήσεις, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἕκαστος μέλος νὰ εὐρίσκη οὐχὶ τὴν σαπρὰν τῶν πολιτικῶν μωριῶν τροφήν, ἀλλὰ τὴν ὑγιᾶ καὶ αἴσια ἀποτελέσματα φέρουσιν ἠθικὴν. Ἐν Ἀθήναις, τῇ πρωτεύουσὶ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ὡς πομπωδῶς ἐνομάζομεν αὐτάς, οὐδεὶς σύλλογος ὑπάρχει ἐν δὲ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τῇ πρωτεύουσὶ τοῦ βαρβαρισμοῦ, ὡς τὴν θεωροῦμεν, ὑπάρχει (καὶ ὁ λόγος περὶ ὁμογενῶν, διότι καὶ ἀρμενικοὶ καὶ ἱσραηλιτικοὶ καὶ τουρκοὶ σύλλογοι ὑπάρχουσιν) εἰς φιλολογικὸς σύλλογος, εἰς ἱατρικὸς καὶ τρίτος μουσικὸς. Τὰ μέλη τῶν συλλόγων τούτων διακρινόμενα ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φιλοπατρίᾳ πλέον ἢ ὅσῳ ἡμεῖς ἐγκυχωμέμεθα, ἀναγινώσκουσι κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτῶν καὶ δημοσιεύουσι διατριβὰς ποικίλας καὶ ἐκυτοὺς καὶ τὴν πατρίδα τιμῶσας· τί δὲ πράττουσιν οἱ καὶ ἡμᾶς λόγιοι; Δυστυχία εἰς ὅντινα ἤθελε λησμονήσῃ νὰ στῇ πρὸ-

τασὶν τινα, ἢ νὰ παραλείψῃ γραμματικὸν τινα ὅρον, οὐδ' ἡ ἀσπίς τοῦ Ἡρακλέους δύναται νὰ τὸν σώσῃ . . .

Ἐσχάτως ἐν τῇ Εὐνομίᾳ ἀνέγνωμεν πρότασιν τινα τοῦ Κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ, πρὸς τὸν ὁποῖον, ὅ,τι καὶ ἂν θελήσωσι τινες νὰ εἴπωσιν, ὀλίγιστοι τῶν ἡμετέρων λογίων δύνανται νὰ παραβληθῶσι, περὶ συστάσεως ἐταιρίας σκοπὸν ἐχούσης τὴν δημοσίευσιν συγγραμμάτων ἐθνικῶν. Εἶναι τάχα δύσκολος ἡ σύστασις ταύτης; Καὶ ὅταν καὶ Κυβερνήσις καὶ κυβερνῶντες δαπανῶσι τόσα καὶ τόσα ὅπου οὐ δεῖ, δὲν δύνανται τάχα νὰ προσφέρωσιν ἀσήμαντόν τινα ἔρανον ὅπου πρέπει; Ἀλλὰ . . . ἐλησμονήσαμεν . . . τί ἐγένετο ἡ Γεωργικὴ Ἐταιρία; . . .

ΕΠΙΛ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Σερβικῶν δημοτικῶν ᾠμάτων.

Κύριοι Συντάχται τῆς Χρυσαλλίδος.

Εἰς δύο τῶν προηγουμένων τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ σας ἐδημοσιεύσατε, καλῶς ποιῶντες, μεταφράσεις τινὰς Σερβικῶν δημοτικῶν ᾠμάτων, ἐκπονηθεῖσας παρὰ τοῦ ἀξίου ἐν Ἱταλοῖς γραμματολόγου Τωμμασέου. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκείνων ἔλαβη καὶ ἐγὼ τὸ ἐνδόσιμον νὰ ἐνθυμηθῶ τινὰς μου ὁμοίας μεταφράσεις, ἃς εἶχα κάμει πρὸ ἐτῶν, καὶ σήμερον σὺς τὰς στέλλω πρὸς δημοσίευσιν. Καλὸν βέβαιον εἶναι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ πλησιάζωμεν τὰς φυσικὰς πηγὰς τῆς λαογενεοῦς ποιήσεως, καὶ ὅσον τὰ περίτεχνα, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, τὰ κατατηξίτεχνα ποιητικὰ προϊόντα, ἐνίστε πληθυνόμενα ὑπερμέτρως, ἀπειλοῦν τὴν τοῦ ἐν ἡμῖν φυσικοῦ αἰσθήματος ἀπάμβλυνσιν, ἂν ὅχι καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόσβεσίν του. Περὶ δὲ τῶν ἐμῶν μεταφράσεων ἄλλοι ἂς κρίνωσιν· ἐγὼ τόσον μόνον παρατηρῶ, ὅτι ἐπροσπάθησα νὰ μεταφράσω κατὰ λέξιν, εἰς τὰ πλεῖστα δὲ τῶν σήμερον πρὸς ὑμᾶς στελλομένων ἐτήρησα καὶ τὸν μετρικὸν ρυθμὸν τῶν πρωτοτύπων.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Φεβρουαρίου 1865.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ.

I

Ἐδῶ μᾶς λέγουν, εἴν' αὐλαὶ καὶ σπίτια εὐτυχισμένα,
μεγάλαις πλούσιαις αὐλαὶ μ' ἀσῆμι σκεπασμέναις·
καὶ μέσα λέγουν βρίσκονται τρία χρυσὰ τραπέζια·
ἔς τὸ ἐν ἅπαν ἔναι χαρτὰ κιδιάβάστα βιβλία,
ἔς τὸ ἄλλο ἄνω ὅσῳ πολὺ, ἀμέτρητ' ὡς τὴν ὥρα,
ἔς τὸ τρίτο εἶναι ἀκοπὰ μεταξὺ τὰ κομμάτια.

Κράζετε τοὺς παπᾶδες σὰς; τὰς βίβλους νὰ διαβάσῃν,
κράζετε τοὺς προγίματευστάς, τὸ βίος νὰ μετρήσῃν
καὶ τοὺς βαφτάδες κράζετε, τὰ ὑφάσματα νὰ κόψουν.

II

Ἐδῶ μᾶς λέγουν, καθέται λογώματος σχολείου·
βιβλία ὅλο καὶ χαρτὰ διαβάζει ὅλη ἡμέρα.
Τὸν λέγουν τὰ βιβλία του νὰ μὴν καθβαλικεύη,
μηδὲ σπαθὶ νὰ ζώνεται, μηδὲ κρασί νὰ πίνει,
καὶ μηδὲ κόρη νὰ φιλῇ· μὰ' κεῖνος δὲν τ' ἀκούει·
μόν' ἄλλο τόσον ἄλογα καλὰ καθβαλικεύει,
καλῆτερα σπαθὶα φορεῖ, πλείοτερο κρασί πίνει
καὶ πλείοτερο ὁ μάργελλος φιλεῖ τὴν ποθητή του.

III

Ἐδῶ μᾶς λέγουν ἀδερφὸς κάθεται κιὰδερφήτσα,
ἡ ἀδερφή ἔναι γιὰ γαμβρὸ, κί ὁ ἀδερφὸς γιὰ νύφη·
καὶ ἡ νὰ τὸν νυμφεύσεται ἐσεῖς, ἡ δότε τὸν μας,
ἡμεῖς νὰ τὸν νυμφεύσωμεν μετὰ τὴν πρωτοχορεύτραν.

ΓΑΜΗΛΙΑ ΑΣΜΑΤΑ.

IV

Ἄετο! σταυραετοί,
ἐπετάζετε ψηλά;
εἶδετε φαρὺν πλατυά;
εἶδετε καὶ τὴν χαρά;
φέρνουν τὴ νυφουλὰ μας;
Εἶναι ἄσπρη κ' ἑμμορφη;
καὶ λιγνὴ καὶ ὕψηλῃ;
φαίνονται στεφάνια νέα ἐπ' αὐτῇ τῇ νύφῃ μας;
κυματίζει ἡ σημαία ἔς τὸν κουμπάρον μας;
γερό ἔν' τ' ἄλλο ὑποκάτω εἰς τὸν νεδγαμβρον;

V

Πέταξε φύλλο ἀπὸ τὸν κάμπο,
καὶ ἔς τὸ στεφάνι τῆς κόρης πέφτει,
εἰς τὸ στεφάνι τὸ πράσινόν της·
καὶ ἔς τὰ ξανθοχρῶσα τὰ μαλλιά της.
Δὲν εἶναι φύλλο ἀπὸ τὸν κάμπο,
μόν' εἶναι ἄσπρη καὶ λαμπρὴ σκέπη,
ἄσπρη ἔναι σκέπη πίκρα μετ' ἄλγος·
τὴν ξένῃ μάννῃ νὰ κράξῃ μάννα,
καὶ τὴν δικὴν της νὰ λησμονήσῃ,
τὸ ξένο ἀδέρφι νὰ κράξῃ ἀδέρφι,
καὶ τὸ δικό της νὰ λησμονήσῃ.

VI

Ψυχίτσα μου, τί κλαίεις καὶ τί παραπονεῖσαι;
ἡ μάννα σου θὰ κλαίῃ, αἰῶνα θὰ πάζῃ,

ὅταν ταῖς ἐδικαῖς σου συντρόφισσας θὰ βλέπῃ
στὴν βρύτι νὰ περπατοῦν, νὰ κουβανοῦν νεράκι,
καὶ ἡ καλὴ Μάρια θὰ λείπῃ, δὲν θὰ εἶναι,
θὰ λείπῃ ἡ Μάρια καὶ τὸ κρυὸ νεράκι.

ἈΛΛΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

VII.

Τρεῖς Ῥωμηόπουλαις περπατοῦν, κ' ἡ τρεῖς κορίτσια κόμας;
Ἡ μιά ἔχει χρυσὸ μάγγανο καὶ θέλει νὰ κεντήσῃ,
ἡ ἄλλη λεπτὸ μαργαριτάρ' καὶ θέλ' νὰ τὸ παρήσῃ,
κ' ἡ τρίτη κουβανεῖ πανὶ λεπτὸ νὰ τὸ λευκάνῃ.
Νὰ καὶ τρία Ῥωμηόπουλα ἑμμορφα παλληκάρια
διαβάνουν ἀπ' ἐκεῖ κοντὰ ἀξέννοιστα τὸν δρόμον.
Χρυσὸ ταμποῦρι ἔχασται τὸ ἐνὶ, γιὰ νὰ παίξῃ,
τὸ ἄλλο φέρεται κίτρινα παπούτσια, νὰ χορέψῃ,
τὸ τρίτο πάγει καὶ ταῖς τρεῖς ταῖς κόραις νὰ φιλήσῃ.

VIII

Δημήτρις ἐκοιμήθηκε σὲ πλάτανο ἀποκάτω,
καὶ νὰ τρεῖς κόραις ἑμμορφαὶς περνοῦνε καὶ μιλοῦνε,
καὶ λέν τί ἐπεθύμας ἡ πᾶσα μὴν, τί θέλεις;
Στὰ χρόνια πρώτη ἡμίλησε· ἄς εἶχα ἡ νὰ ζωνάρι!
κ' ἡ μεσαικὴ ἐζήτησε· ἄς εἶχα δακτυλίδι!
κ' ἡ νεοῦσαικὴ ἐπεθύμησε· ἄς εἶχα τὸν Δημήτρι!
τὸ δακτυλίδι τσακίζεται, παλαζώνει τὸ ζωνάρι,
μὰ ὁ δικός μ' ὁ Δημήτρὸς πάντᾳ ἔναι ἐδικός μου.

IX

Μουρμούρα μου, τί ἰσχυρῶς; μὴ δὲ μὴ με κακίῃς;
γιατὶ ἀνίσως καὶ ἐγὼ κακίωσω μετ' ἐσένα,
δὲν εἰμπορεῖ μὰ τὸν θεὸ νὰ μᾶς ξαναγαπήσῃ
οὐδ' ὁ Μωρεῆς (*) δαλκαρὸς κ' ἡ Ῥούμελη ἀκέρατα.

X

Μίχο μου, ποῦ ἦσαν φῆς τὸ βράδυ; —
Μὲ πονοῦσε, φῶς μου, τὸ κεφάλι. —
Δὲν σὲ εἶπα ἐγὼ, νερὸ μὴν πίνης;
μὴ φιλῇς ποτὲ γυναῖκα χήρα;
Ὅλα τὰ νερά ἔν' γεμάτα θερμαῖς,
κ' ἡ καρδιὰ τῆς χήρας πικραμένη.
Κρασί πίνε καὶ κοπέλαις φίλει.

XI

Χιόνι πέφτει τ' αἱ Γεωργίου·
ποὺλὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πετάξῃ,
καὶ μὴ νὰ μ' ὀλόγουμεν τὰ πόδια
τὸ πατοῦσε, κιὰδερφὸς κατόπι·
πάγει τὰ παπούτσια της καὶ κράζει·
δὲν κρυόνεις, ἀδερφή μ', ἔτ' αὐτὰ πόδια; —
Δὲν κρυόνουν, ὅχι, ἐμὲν τὰ πόδια,
μόν' κρυόνει μέσα ἡ καρδιὰ μου·
μὰ δὲν εἶναι τοῦ χιονιοῦ κρυάδα,
μόν' εἶν' ἀπ' τῇ μάννῃ μ' ἡ κρυάδα,
ποῦ δὲν μ' ἔδωκε ἄνδρα π' ἀγαποῦσα.

XII

Δάσος με φύλλα πράσινα.
μέσ' ἀδερφὸς καὶ ἀδερφή.

(*) Ἐδῶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ κεῖται ἡ Βύσσα, καὶ ἐξῆς
ἡ Ἐρσεγοβίνα.

λέγει ἀδερφή τὸν ἀδερφόν·
 Γιατί, ἀδερφή, δὲν μ' ἔρχεσαι : —
 Ἐγώ, ἀδερφή μου, σ' ἤρχομαι,
 μὰ δὲν μ' ἀφίνει ξένη μιά,
 ξένο κοράσι καὶ καλὸ.
 Σελλόνω ἐγὼ τὸ ἄλογο,
 ἐκείνη ξεσελλώνει το.
 Ζώνωμ' ἐγὼ τὴν σπάθα μου,
 ἐκείνη μὲ τὴν λύει καὶ λέγ'·
 ἀγάπη μου, καὶ ποῦ θὰ πᾶς;
 ὁ ἴσιος κάμπος εἶν' πλατύς
 καὶ τὸ θολὸ νερὸ βαθύ.
 μὴν πᾶς, ἀγάπη μου, μὴν πᾶς !

XIII

Εἰς τὸ κάστρον Βούδας μέγα θαῦμ' ἀκούω,
 κακὸ γὰρ τοὺς νέους καὶ γὰρ τὰ κοράσια·
 Εἰς τοὺς νέους λέγουν· φιλὸ νῆμα γνέστε,
 φιλὸ νῆμα γνέστε καὶ λεπτὰ κεντήστε.
 καὶ 'ς ταῖς κόραις λέγουν· σεῖς τὴν Βούδαν κτίστε,
 κάστρον Βούδας κτίστε, πύργους ἀνυψώστε;
 Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ἀδερφὴν 'ποῦ ἔχει·
 γὰρ τὸν ἀδερφὸν τῆς νῆμα θὲ νὰ γνέσῃ,
 νῆμα θὲ νὰ γνέσῃ, λεπτὰ θὰ κεντήσῃ·
 εὐτυχὴς κ' ἐκείνη, ἀδερφὸν 'ποῦ ἔχει·
 γὰρ τὴν ἀδερφήν του θὲ νὰ κτίσῃ κάστρον,
 τὴν Βούδαν θὰ κτίσῃ, πύργους θ' ἀνυψώσῃ,

XIV

Μάζωξεν ἀμάραντο ἡ Φρόσω,
 γέμισε τὸν κόρφο καὶ ταῖς τζέπαις.
 ἔπλεξε ἀπ' αὐτὸν στεφάνη τρία.
 Βάσταξ' ἓνα γὰρ τὸν ἑαυτὴς,
 τᾶλλο δίνει μίαν τῆς φιλινάδα,
 καὶ τὸ τρίτο 'ς τὸ νερὸ τὸ ρίχνει,
 καὶ σιγὰ κρυφαὶ τὸ θμιλάει·
 Πλέε πλέε, πράσινο στεφάνι,
 καὶ 'σάν φθάσῃς 'ς τὴν αὐλὴν τοῦ Γεώργου,
 ῥώτα τὴν μαννίτσα τοῦ Γεωργάκη·
 Θὰ 'πανδρέψῃς μάννα, τὸν Γεωργάκη ;
 μὴ τὸν δώσης καμμιὰ νέα χήρα,
 μόν' δὸς τον ἀπάρθενο κοράσι.

XV

Νέα κόρη 'πάγ' 'ς τὴν βρύσην,
 σκύπτει 'στὸ νερὸ καὶ βλέπει,
 καὶ μονάχη θμιλάει·
 'Ε, καὶ τί καλὴ 'ποῦ σ' εἶμαι !
 Νᾶλ' ἀκόμα καὶ σ' ἐφάνι,
 ἐμμορφότερη θὰ ναῆμιον·
 θὰ 'φιλοῦσα τὸν τσιρομπάνη,
 τὸν τσιρομπάνη Κωσταντάκη,
 'ποῦ πλαλᾷ διπρὸς 'ς τ' ἀρνάχια,
 σὴν φεγγάρι διπρὸς 'ς τὸ ἄστρο.

ΗΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ Κ. J. J. AMPÈRE

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΑΣΙΑΝ.

(Μετάφρασις Κ. Χ. Μπάμπα).

'Επιστολὴ πρὸς τὸν K. Sainte-Beuve,

ΦΙΛΑΤΑΤΕ

ΕΚΤΟΣ τῆς ἡδονῆς ἣν αἰσθάνεταιί τις περιηγού-
 μενος μέρη ἀγνωστα ἢ περιέργα, εὐχαρίστανται
 ὅχι ὀλίγον διηγούμενος ὅ,τι τυχὸν εἶδεν ἐν αὐ-
 τοῖς. Σπανίως ὅμως συμβαίνει ὁ ἀκροατὴς ἢ ὁ
 ἀναγνώστης τῶν τοιούτων περιηγήσεων νὰ συμ-
 μερίζεται τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην τοῦ ἀφηγου-
 μένου. Οὐδεὶς τόπος εἶναι σήμερον ἄγνωστος τοὺς
 πάντας περιηγήθησαν, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τις πε-
 ποιθησιν εἰς τὴν ὑμετέραν φιλίαν, ὅποιαν αἰ-
 σθάνομαι ἐν ἐμοί, διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ διηγηθῇ
 ἐκδρομὴν τινὰ εἰς Ἰωνίαν καὶ Αὐδίαν. Ἐν δικαιο-
 λόγημα ἔχω, ὅτι ἡ ἐκδρομὴ αὕτη εἰς τόπον ἥττον
 γνωστὸν τῆς Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος μ' ἐθελξε ζω-
 ρῶς. Ἄν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἱκανὸν ὅπως διεγείρῃ
 καὶ τὴν τῶν ἄλλων περιέργειαν, μ' ἐμψυχώνει ὅ-
 μως εἰς τὴν ιδέαν μου, ὅπως μεταδώσω εἰς φί-
 λον τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἔλαβον. Καθησυχάσας
 οὕτω τὴν συνειδήσιν μου, ἥτις μ' ἔκαμψε νὰ διστά-
 ζω ὀλίγον ὅταν ἔλαβὰ τὸν κάλαμον διὰ νὰ γρά-
 ψω τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου μου τούτου, ἐν-
 δίδω εἰς τὴν ἐσωτερικὴν παρακίνησιν ἐκ κακῶν
 παραδειγμάτων πηγάζουσιν, καὶ ἀρχίζω τὴν διη-
 γησίμ μου ἥτις εὐτυχῶς δὲ θὰ εἶναι μακρά.

Διαθέσαντες δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τινος φί-
 λου μου Mérimée, ἐσχεδιάσαμεν νὰ μεταβώμεν
 ἐκ Σμύρνης εἰς τὴν Ἔφεσον, νὰ ἐξακολουθήσωμεν
 μέχρι τῆς Μαγνησίας ἕως τοῦ Μαϊάνδρου, ὅπου τὰ
 ἐρείπια τοῦ Ἰωνικοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος παρῆχον
 ζωηράν περιέργειαν εἰς τὸν φίλον μου, θαυμα-
 στήν καὶ εἰδήμονα ἀληθῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχι-
 τεκτονικῆς, μετὰ ταῦτα νὰ διέλθωμεν τὰς Σάρ-
 δεις, ὅπου ὑπῆρχον κιονόκρανα τινὰ Ἰωνικά, καὶ νὰ
 ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν Σμύρνην. Τὸ ταξίδιον τοῦτο
 εἰ καὶ δὲν ἦτο πολὺ ἐκτεταμένον, παρῆχεν ὅμως
 εἰς ἡμᾶς ἀρκετὰς δυσκολίας· οὐδέναν εὐρίσκομεν
 εἰς Σμύρνην ὅστις νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ κατ' εὐθείαν ἐκ
 τῆς Μαγνησίας εἰς τὰς Σάρδεις· οἱ ὁδηγοὶ οὗτινες
 ἐγνώριζον τὸν δρόμον ἦσαν ἀπόντες καὶ ἀσθενεῖς·
 ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἠδυνήθη νὰ μᾶς προμηθεύσῃ
 ἡ ἄοκνος προσπάθεια τοῦ Κ. βαρόνου de Nerciat
 δὲν ἐταξείδευσε μακρότερον τῆς Ἐφesoῦ. Ὁ ὁδῶν